

Bóh je při nas tudy

**Bóh njeje daloko
wot nikoho z nas.**

(Japoštofske skutki 17,27)

Bóh je njebjesa a zemju stworił. Wšitko, štož widžimy, a wšitko, štož njewidžimy. Mak a kostrjanc na mjezy stej jeho stworił, runje tak kaž radioaktiwne pruhi a předžiwny swět computera. Hdže je Bóh? Nic w swětnišću a nic w módrinje nad nami, ale w cyle hinašim swěće. Wón je w njebjesach. Stworiciel steji nad stwórbu. Wona je jeho skutk.

Ludžo su so prócowali ze swojimi mocami docpěć wyši Boži swět. Mystikarjo pytachu Boha we sebi, we hlubokosci swojeho byća. Spytachu, přez wšelake duchowne napinanja a čelne přihotowanja Boha we sebi dožiwić. Woni chcychu so pozběhný nad stwórbu horje k stworičelaj. Ale to njeje móžno. Nichtó njemóže přewinyć hranicu mjez stwórbu a stworičelom. My njemóžemy so sami pozběhný do wulkeho Božeho swěta, wšako smy chude, hrěšne zemske stworjenja.

Štož my njemóžemy, je Bohu móžne. Wón

njewostaji swoju stwórbu samu. Wšelacy filozofojo 18. lěstotka su sej poměr mjez Bohom a swětom tak předstajili, zo je wón tón časnik teho swěta jónu načahnył, a nětko wón sam wot so běži. Ale to je wopak. Bóh móže do swojeho swěta zapřimnyć. Wón móže dele přińć k nam čłowjekam. Wón je swojeho Syna póstal do našeho swěta, k nam na zemju. Ale runje w tym leži wulka čez: Ludžo widžachu čłowjeka, kiž běše mudry a dobry. Ale zo dyrbeše wón Bóh być? Njebě wón jenož jedyn z tych wjele wučerjow z nowej filozofiju? Direktnje widžeć Bóh w Jezusu njebě.

Za wěriwego čłowjeka je Jezus Chrystus Bože zjewjenje na zemi. Wón je na kóncu swojeho zemskeho byća prajił: „Hlej, ja sym pola was wšitke dny hač do skónčenja swěta.“ To plaći tež nam: Wón je pola nas, je nam bliski. Wón zastupi do našeho žiwjenja. Bóh je pola nas.

Kak so to praktisce stawa? Kak dožiwjamy, zo je nam Bóh bliski? Što da by nam pomhało, hdyž bychmy wšo wědzeli wo Bohu, ale jenož jako teoriju, nic jako praksu? Hdyž bychmy wědzeli, zo je Bóh w njebjesach, hdyž pak njebychmy jeho začuwalu blisko nas, pola nas, we nas?

Bóh přińdže nam džensa blisko w swojim słowje a w swojim wotkazanju. Hdyž zastupimy do Božeho doma, tak njech so stanje to, štož je Gerhard Tersteegen w znatym kěrļušu wopisał (spěwarske č. 289):

Bóh je při nas tudy;
tuž so modlmy k njemu,
česć a bojsoć dajmy jemu.
Bóh je tu mjez nami,
wšo mjelč we nas tudy,
kóždy pochil jom so chudy.
Hdyž joh' tež mjenuješ,
hladaš dele na so,
daj so jemu zaso.

Hdyž slyšimy Bože słowo, hdyž so modlmy k njemu, hdyž dožiwjamy atmosferu a wuhotowanje cyrkwe, hdyž přistupimy k Božemu blidu – tak je nam Bóh bliski, tak je wón při nas. Wón přińdže do našeho swěta na wašnje, kotraž njemóžemy wopisać. A nam snadź něšto swita wot wulkeho Božeho swěta, kiž so wupřestrěwa nad a za našej zemju. Tajke nazhonjenja móžemy sobu won do swěta wzać, do našeho wšědneho dnja: My njejsmy wopušćeni. Bóh njeje daloko wot nikoho z nas.

Knježe, pój, bydl we nas,
njech je duša moja
swjatnica na swěće twoja;
pój, so we mni překrašń,
zo će lubujemy,
swěru tebe česćujemy.
Namakać chył so dać
wšudžom nam na swěći,
zo će česća džěći.

Bóh je stworił njebjesa a zemju a je zemju přewostajil nam čłowjekam, zo bychmy so w počće swojeho wobliča na njej prócowali a so z njeje žiwili – nasćenowa mółba w předchěži domu serbskeje katolskeje swójby w Nowej Jaseńcy pola Bóšic

Foto: T. Malinkowa

Jan Malink

Na horu

Rjenje so pućuje po krasnej krajnje našich lužiskich horow – pohlad na Běłobóh

Foto: J. Maćij

„Hnydom smój tu“, rjekny džed Měrcínej a wótrě sej pót z čola. Měrcín chwata dopředka. Chce być přeni na Mnišoncju a widzi hižo wuhladnu wěžu. Na nju chce rady horje, z džedom wěžo. Tón wšak wě wšitko to, štož při rjanym wuhledze widziš, pomjenować.

Nó haj, najprjedy jónu wotpočnyć. Wowka je za pućowarjow pomazki namažata a čaj nawariła. Nachribjetnik steji nětko pódla Měrcína na ławce. Je rjenje z džedom pućować. Wón wě tak derje powědać a znaje wšitko.

Na wěži horjeka mataj krasny wuhlad.

Wěžo je Budyšin widžeć, město Měrcín znaje. Ale tam zady, te tołste wěže, to je Hamorska milinarnja, zhoni wot džěda. Budestecy tu a Wjelicin tam, Čornobóh a Běłobóh, tež česke horiny džed znaje.

Měrcín chce sej wšitko spomjat-kować. Je wjesołeje mysle. Popołdnu pola wowki chce jej wšitko powědać.

**Gabriela
Gruhlowa**

Měrcínowa wječorna modlitwa

Luby Božo, mam prózdniny. Je rjenje, zo njetrjebam na šulu myslić. Džakuju so tebi za džensniše pućowanje z džedom. Prošu tebję, škitaj tež wowku a džěda, zo bych móhł hišće dołho na prózdniny k nimaj jěć. Amen.

Nowej pječataj za wosadu Malešecy-Hučina

Wosadze Malešecy a Hučina, ležacej w idyliskej hatnej krajnje, slušejšej z dawnych časow k dwurěčnym wosadam Hornjeje Łužicy. Powšitkowne wuwice w běhu časa pak tež jej njewobeńdže.

W lěće 2002 so zjednočišter do wosady Malešecy-Hučina. Tež nastawaše mjez Serbami a němskorěčnymi swójbami wjac a wjac zwiskow, tak zo so serbsčina pohubi a so wšudze němčina přesadži.

Při zhotowjenju noweho pječata wosady smy wosebje džiwali na zhromadnosć a originalnosć. W hornim džělu pječata widzimy postawu Boha Knjeza ze swětowej kulu, kotruž namakamy na Malešan-skim wołtarju. W delnim džělu je před-

stajeny swj. Mikławš z mitru, biskopskim kijom a pozběhnjenej lěwej ruku, wotpowědnje cyrkwi swj. Mikławša w Hučinje.

Zo bychmy na dwurěčnosć džiwali, dachmy wudželać dwaj pječataj, jedyn z němskim, tamny ze serbskim napismom. Při wšěch prócowanjach wo zdźerženje serbstwa je tónle serbski pječat pozitiwne znamjo dopomnjeća na serbske korjenje. Snadž so při tym tež cyle njewědomje po wuprajenju Sörena Kierkegarda mějachmy: „Žiwjenje rozumić móžeš jenož wróco zhladujo, žiwy być pak dyrbiš je dopředka hladajo.“

Winfried Noack, farar

Postrow z Českeje

Dobry dzeń!

Pišu wam z Českeje. Mój džed je ewangelski a napot serbski. Wón pochadza z Warnoćic a so wulce wjeseli, hdyž jemu pokazuju nowinu Pomhaj Bóh w internetnej wersiji. Čita jenož Hesło dnja a Pomhaj Bóh. Wjac njerozumi, dokelž němsce njerěči. Daj Bóh wjace serbskeho na wasich webstronach. Wostańće strowi a wjesołeje mysle.

Džak!

L. H.

Přispomnjeje:

Předsyda Serbskeho ewangelskeho towarstwa pyta hižo dlěši čas za Serbowku/Serbom, kiž by internetowe strony towarstwa wobstaral/a. Młodostna abo młodostny, kiž ma zajim, tute džěto na so wzac, njech so prošu přizjewi.

Dopisowarjej a jeho džědej w Českej sčelemy wutrobny postrow z Łužicy.

Měrcín Wirth

Luby Jezu, hnadu daj tym, kiž prócuja so swěru, zo by pjelnił so twój raj a jich wjele přišło k měru; přewodźej jich prócu hnadnje, zo jich wusywo rosće radnje.

Juby Jezu, swětło daj tym, kiž w smjertnym sčěni sedža, zwjazki błuda rozwjazaj, zo će póżnaju a wědza, wjedź jich na tu prawu dróhu, Jezu, wěrný pučo k Bohu.

Luby Jezu, mocy daj tym, kiž mučni wustawaju, tróštnje słowčko wšak jim praj, zo na pomoc počakaju, zo so ryčersce přec bėdža a za tobu sčerpnje slėdža.

Luby Jezu, lubosć daj tym, kiž we liwkosći chodža, zahor jich a pokazaj, kak z tym sej a tebi škodža, k twojej službje, k twojom słowu zahor wšednje lubosć nowu.

Handrij Zejler

Korla Nalij 85 lět

W jeho žiwjenju a we wosudže jeho swójbny špiheluja so politiske přeměny a přewróty 20. lětstotka. Hdyž so wón 26. julija 1920 w Židzinom narodži, tak knježeše w holanskej wsy hišće duch staroserbskeho patriarchalnego žiwjenja. 1926 přečahny swójbna do Małeho Wjelkowa, dokelž běše nan džěło jako pismikistajer w Smolerjec knihičišćerni namakał. Swójbna bydleše w „blejchach“ pod Chelnom, hdžež wotroscje Korla z bratromaj Pawołom a Janom. Wot 1927 chodžeše do Wulkeho Wjelkowa do šule, hdžež so wučer Wowčer derje wo hólca staraše, kotryž lědma što němisce móžeše. 1935 běše Korla Nalij jedyn z mała serbskich konfirmandow Michałskeje wosady. 1938 zakonči wón krajnostawsku wyšu šulu w Budyšinje a bu do wójska scěhnjeny. Jako němiski wojak běše w nalěcu 1945 na wojowanjach we Łužicy wobdžěleny. W Njeswaćidle, hdžež bu zranjeny, zhoni, zo su Rusojo jeho nana a dalších 12 muži zatřělili. Na zbožo so jemu poradzi so z čěskej pomocu hižo kónc meje domoj nawróćić. Po krótkich měsacach jako gmejnski džělaćer pósta jeho šulski radzićel Nedo jako nowowučerja do Bošec. Korla Nalij njeměješe žaneho wučerskeho wukublanja! Hakle 1948 wobdžěli so na wučerskim kursu w Radworju. Wot lěta 1949 džělaše jako wučer na serbskej šuli w Budyšinje.

1951 woženi so z Friedegund Kaple-

rec, džowku něhdyšeho Michałskeho fararja Božidara Kaplerja, kotruž znaješe z paćerskeje wučby na Michałskej farje. Jimaj narodžišćej so džowce Marja a Dorothea. Surowje zasahny politika do swójbneho žiwjenja; wšitcy tři Nalijec bratřa buchu wopory socializma. Bratra

Jubilar Korla Nalij doma w swojim bydlenju w Budyšinje
Foto: T. Malinkowa

Jan běchu 1950 zajeli jako sabotera a agenta Juhosłowjanskeje (SN 4.1.1992). 1953 wobdžěli so Korla Nalij na džělaćerskim zběžku 17. junija, na čož jeho z džěla pušćichu. Sydom lět běše bjezdžělny abo měješe jenož małe, hubjenje plaće-

ne přistajenja, dokelž běše politisce počěženy (PB 6/2003). To běše čezki čas za mlodu swójbnu, kotraž namaka mocy za wšědny dzeń we wěrje a we wuskej zhromadnosći z cyrkwuju. 1960 běchu bratra Pawoła w Lipsku zajeli a jeho zasudžili k třem lětam jastwa, dokelž běše pječa agent zapadneje Němskeje (PB 12/1990).

1960 dósta Korla Nalij zaso džěło jako wučer, tola nic na serbskej, ale na Budyskej Lutherowej šuli. Komunisća njeběchu zdokojeli jemu rjap zlamac. Jako wučer wotpokaza mlodžinsku swjećbu za swojej džowce. Wot lěta 1966 do 1972 běše člon synody Sakskeje krajneje cyrkwe. Skónčnje móžeše so 1985 na wuměnk podać.

A hišće jónu zasahny politika do žiwjenja Nalijec swójbny. Přewrót 1989/90 přinjese jemu a cytej swójbje poľnu politisku rehabilitaciju. Socializm so w běhu najkróćšeho časa zminy a swoboda wěry so zaso postaji. To běše wažny čas za Korlu Nalija: skónčnje přiidže wšelaka njeprawda na swěto, skónčnje móžachu so hinaše nahlady bjez stracha a diskriminacije wuprajic. Džensa je spokojny ze swojej mandželskej w Budyšinje žiwy. Jako swěrnny kemšer wě, zo knježi Bóh nad stawiznami a zo wón ludži wjedže we wšitkich změnach a přewrótach žiwjenja. Džakowny je za Bože wjedženje a za jeho pomoc. Přejemy jemu k 85. narodnemu dnjej Bože žohnowanje.

Jan Malink

Kmótracy džak

Něhdy bě z wašnjom, zo wuprajichu paćerske džěci před konfirmaciju swojim kmótram wosobinski džak. W někotrych wsach bě tute džakprajenje hišće mjez swětowymaj wójnomaj z wašnjom. Tu dwaj přikładaj z Wuježka w Bukečanskej wosadze:

Džak z lěta 1935 wot Marty Stübnerec z Wuježka

(z pomjatka napisany 2001)

Ja so Wam džakuju, moja luba křescanska kmótra, zo sće jako swěrnny swědk při kupjeli swjateje křćenicy při mni stali a sće mje wotrjekli čertej, swěteje a wšěm złym žadoscam a sće slubili, zo budu do Boha Wótca, Syna a Swjateho ducha wěrić. Nětk sym ja z Božej pomocu sama tak daloko přišla, zo móžu swój křćenski slub wobnowić, a prošu Was, hdyž budžeće mje při Božim wołtarju klečo widžeć, zo byšće jedyn wutrobny Wótca za mnje spěwali. Tež džakuju so Wam za wšitke dobre skutki a lube dary, z kotrymiž sće mje zwjeselili.

Bóh tón Knjez žohnuj tež Was.

Tutón tekst su paćerske džěci z hlówy nawuknyli. Hdyž su šli kmótra abo kmótru na swoju konfirmaciju skedžbnici a přeprošyc, su jón takle přednesli. W zdalenišich wsach bydłacym kmótram su džak tež pisomnje posředkowali, kaž druhi přikład pokazuje:

Naćisk lista z lěta 1924 wot Marćina Ranicha z Wuježka

(podaty w originalnym prawopisu)

Luby kmótro!

Ja so Wam džakuju, zo Sće při kupeli swjateje křćenicy za mnje jako jedyn swěrnny swědk stali a Sće so za mnje wotrjekli temu čertej a wšitkim złym skutkam a złemu wašnjnu, a Sće wěрили do Boha Wótca, Syna a Swjateho ducha. Nětk pak sym sam z Božej pomocu tak daloko přišoľ, zo móžu swój křćenski slub wobnowić. Ja prošu Was, hdyž budžeće mje při Božim wołtarju

klečo widžeć, zo byšće jedne nutrne „Wótce naš“ za mnje wuspěwali.

Wosebje pak so Wam tež džakuju za tón wurjadnje rjany dar, kotryž sće Wy mi k trajnemu dopomnjeću darili.

Bóh chcył Was za to bohaće žohnować a Wam to mytować.

W wutrobnym počescowanju
Waš mótk Marćin Ranich
w Wuježku, dzeń 12.4.1924

Dale je zachowane ertne zdžělenje, zo je něhdy mótk Maks přišoľ kmótra na swoju konfirmaciju přeprošyc. Te wuknje nje džaka pak njebě hišće zmištrowať, tuž je přispomniť, zo na „džakprajenje“ pozdžišo hišće raz přiidže. Kak doľho je kmótra čakać dyrbať, njeje so nihdy wujasniť!

Hdyž sym ja w lěće 1950 konfirmowana, wěm so dopomnić, zo je moja přećelka Wórša tehdy wo tym powědať, zo dyrbi kmótram džakprajenje přednesć. Za mnje tajka próstwa staťa njeje. Hdyž na to pomyslu, tak mam začisć, zo je byla wowka mojeje přećelki ta čěrjaca móć za to.

Ruta Kunčec

Serbski ewangelski cyrkwinski dzeń w Bukečanskej wosadźe

Sobotu nowostka

„Pójće sem ke mni wšitcy“ – kaž pře-prošenje klinča słowa Chrystusa z 11. stawa pola Mateja. A pře-prošenje wusyšało je tež tójšto serbskich swójbow z Hornjeje a Delnjeje Łužicy. Najdlěši puć pak měještaj mandźelskaj Betty a Colin Huf z awstralskich Bukec. Na polsta młódšich a staršich pućowarjow zhromadźi so 4. smažnika we Wuježku pod Čornobohom. Wokoło stana na Krygarjec tuce skakachu wjesele nachribjetniki džěci. Pomjenowanje cyrkwinski „dzeń“ wšak tak prawje za dwudnjowske zetkanje njepritrjehi, a lětsa čím mjenje, jako pućowachmy hižo sobotu připołdnju po lěsnych ščežkach do směra Bukečanskeje cyrkwineje wěže.

„Tajki młody přerězk hišće njemějachmy“, powita sup. Jan Malink wosebje najmjeńšich pućowarjow a zahaji lětuši Serbski ewangelski cyrkwinski dzeń w Bukečanskim Božim domje, hdžež skutkowachu hižo přeložowar biblije farar Jan Wawer, Jan Kilian a přeni serbski superintendent Gustaw Mjerwa. Z kěrlušom „Nětk mamy zaso rjany čas“ zahaji so nutrnosť, w kotrejž tež Bukečanski wosadny farar Thomas Haenchen wšěch wobdźělnikow cyrkwinskeho dnja wutrobnje postrowi a serbskej zhromadnosći Bože žohnowanje wupřa. Cyrkej bě ze seklemi w serbskich barbach na brězach, z tučnymi kwětkami a chorhojemi rjenje wupyšena. Schadžace slónco, hory a hrono „Jedyn twjerdy hród je naš Bóh sam“ su wušiwane na chorhoji Mješiskeje młodžiny z lěta 1923.

W farskim domje běchu wosadni kofej a slódne přikuski lubje přihotowali, kotrež dachu sej wšitcy derje zesłodžec. Džěcom přileća po swačinje pčočka Ritka alias Tereza Stübner, kotraž zamó publikum ze swojimi stawizničkami putac a w brju-

Wjesoła nalada knježeše sobotu wječor při bjesadze na rjanym dworje Dejkec/Pawlikec statoka we Wuježku, hdžež sej džěci kołbaski pražachu, Marko Grojlich anekdoty powědaše a sej wšitcy ze skupinu Wólbornosće hromadze zaspěwachu a zarejowachu.

Foto: T. Malinkowa

chatym kostimje najmjeńšich tež tróšku nastróži. Tójšto dorosćenych wobhlada sej w samsnym času we wjesnym muzeju swětłowobrazowy přednošk dr. Ines Kelleroweje wo ewangelskej drasće Serbowkow Budyskeho kraja. Někotři podachu so na delni kěrchow, hdžež bě farar Haenchen na namjet T. Malinkoweje serbski narowny rózka dať zarjadowac, zo njebychu so serbske kamjenje-pomniki pozhubili.

Po wjetšich a mjeńšich skupinkach a tajkich a hinašich pućikach pućowachmy zaso wróco do Wuježka, derje wědzo, zo njeje kaž hewak sobotniši cyrkwinski dzeń hižo skónčeny, ale zo wočakuje nas na Dejkec/Pawlikec dworje hišće wječorny swjedžen. Běchmy wězo wćipni, kak so tuta nowostka přiwozmj a poradzi. A próca přihotowanskeje skupiny pod nawodom Serbskeho ewangelskeho towarstwa je so wudaniła: Ławki za wopyto-

warjow nimale njedosahachu. Wšo bě perfektnje přihotowane: slódne solotwje a čerstwe chlěbuški, brěčki a druhe napoje. To najzajimawše za džěci běše, zo móžachu sej na kiješkach čěsto a kołbaski nad wohenjom same pražic. Jako so ćmičkaše, wobhladachu sej w bróžni někotre serbske trikowe filmy. A k wjeselu wšěch přijědže tež skupina Wólbornosće a zaspěwa znate a mjenje znate pěsnje a pohnu wosebje srjedźnu generaciju do kołteptanja a do šewcowskeje reje. K zabawje přinošowaše tež rozhlósownik-Bukečan Marko Grojlich, kotryž wědžeše žortne anekdoty wo fararju Kubicy powědać.

Njewěm so dopomnic, zo smy sej na cyrkwinskim dnju hdy „dobru nóc“ přeli.

... a njedzelu slawa

Njedzelu dopołdnja so Bukečanska cyrkej hižo poł hodžiny do spočatka swjedžen- ⇨

Hošo z Českeje a Awstralskeje (nalěwo) pućowachu ze serbskimi swójbami sobotu připołdnju z Wuježka na zahajenje cyrkwinskeho dnja do Bukec.

Foto: M. Wirth

⇒ skich kemšow pjelnješe. Sup. Malink powita ewangelskich a katolskich wěriwych a hosći z tu- a wukraja z hesłom cyrkwinskeho dnja „Pójće sem ke mni wšitcy“ a zložowaše tež swoje předowanje na scenje po Mateju, hdžež praji Chrystus: „... ja chcu was wokřewić.“ Što pak je za nas wokřewjenje? Hdže je namakamy a kak móže nas Jezus wokřewić? W zwisku z tutymi prašenjemi wułoži sup. Malink, zo tež w džensnišim njeměrnym

W rjenje wupyšeny Bukečanski Božim domje zhromadźi so njedzelu dopoždnja wosada k swjedženskim kemšam.

Foto: J. Maćij

Dołholětny wopytowar serbskich cyrkwinskih dnjow, knjez farar Andrzej Dębski z pólskich Żarow, njeje lětsa w Bukecach móhl mjez nami być a je nam tehodla posrědkował sčehowacy pisomny postrow:

Čescene a lube sotry, česceni a lubi bratřa, w mjenje knjeza biskopa Ryszarda Bogusza, předstejičerja Wrocławskeje diecezy Ewangelsko-Augsburgskeje cyrkwy w Pólskej, a tehorunja Żarskeje wosady tuteje cyrkwy, chcu wšitkich wobdźělnikow lětušeho serbskeho cyrkwinskiho dnja w Bukecach wutrobnje postrowić.

Dołholětné wuske styki, kotrež naše cyrkwi zwjazuju, su přeco najplódnije při zetkanju z Božim słowom. Hižo před tym, zo su narody na zakładě zhromadnych politiskich a hospodarskich zajimow runinu dorozumjenja we wobłuku Europskeje unije namakali, su sej křescenjo ruce k dorozumjenju kaž tež jednoce podali, zložuju so na to, štož je nam Bóh sam w swójim Synje Jezusu Chrystusu wozjewił. Tuž ma to, štož nas wjazuje, trajniši, haj, njezničomny zakład. Tehodla mamy zmužitosć, twarić na tutym zakładě, a mamy dowěru, zo, hdyž so na słowo zložimy, přeco na skału twarimy. Mamy dowěru, zo Bóh tutón puć žohnuje.

Hesło lětušeho cyrkwinskiho dnja je Chrystusowe přeprašenje: „Prińdźće wšitcy ke mni.“ Wšitcy – bjez džiwanja na to, što smy, što smy dožiwili, kajke su naše plany. Ke mni – to rěka k temu, kotryž jako jenički słowo wěčneho žiwjenja ma a sam puć, wěrnosć a žiwjenje je. Podajmy so tuž na puć – přetož wón nas přeprašuje a chce nam darić lubosć, měř a naš zhromadny přichod.

Spróćni a wobćeženi džemy k njemu, přetož wěmy, zo namakamy jenož w nim posyljenje a wokřewjenje. Naše nazhonjenje wěry je zdobom džěl našeho swědčenja wo Bohu w swěće a w našich małych domiznach.

Njech Jezus Chrystus požohnuje Waše zeńdženje.

Z wurazom čescownosće zawostawam
Waš farar Andrzej Dębski

čas u přez lubosć k Bohu a přez Božu stwórbu nutřkowny měř a dušine wokřewjenje namakamy.

Wosadny cyrkwinski chór pod nawodom knjeni B. Lippmann zanjese kěrlušy „Pój, swjaty Ducho“, „Zbožna Trojica“ a „Knjezowy jandžel“. Chwalobne bě serbske wurěkowanje, hačrunjež wjetšina čłonow chóra serbsku rěč wšednje njewužiwa. Wo džědace kemše starašej so lětsa Gabriela Gruhlowa a serbska gymnaziastka Juliana Šoćic. Sofija a Stanij pokazašaj popoždnu rjane wobrazki, kotrež běšaj z dalšimi džěćimi na hesło cyrkwinskiho dnja namolowaj.

Próstwy čitachu dr. Christiana Piniewka, Měrćin Bałcar a Jadwiga Bryckec. Bože wotkazanje swjećeše farar dr. Jens Buliš z Póckowow zhromadnje ze sup. Janom Malinkom. Pozawnišća pod nawodom knjeza H. Lippmanna maja w Bukečanskej wosadze dołholětnu tradiciju a Božu službu swjatočnje wobrubichu. Z poslednjeje štučku Šerachoweho kěrlušy „Tak budžemy so tebi lubić, hdyž wobkrućiš nas we wěry ...“ so swjedženske kemše skónčichu.

Postrowy našich hosći so lětsa we wobjedowej přestawce na žurli „Wjesneje hospody“ přizamknichu. Předsyda Serbskeho ewangelskeho towarstwa Měrćin Wirth tam wulku syłu wopytowarjow wutrobnje powita. W mjenje sakskeje krajnjeje cyrkwy a biskopa sposrědkowa wyši krajnocyrkwinski rada Harald Bretschneider serbskemu cyrkwinskemu dnjej postrowy. Za předstajenje swójich mysłow wo Božej pomocy wuzwoli sej tónraz jako rekwizit zepěrje za chodjenje, kotrež tuchwilu dla njezboža sam trjeba. Konsistorialny rada dr. Hans-Jochen Kühne ze Zhorjelca postrowi w mjenje cyrkwy Berlin-Brandiborska-šleska Hornja Łužica a pokaza na w aprylu schwaleny serbski zakon tamnišje ewangelskeje cyrkwy,

přez kotryž maja w Delnjeje Łužicy (w prjedawšej braniborskeje cyrkwi) přeni króć zakonske rjadowanje serbskich naležnosćow.

Dr. Marjana Bubnarjec jako sobuzarjadowarka serbskich ekumeniskich nutrnosćow w Drježdžanach prošese přitomnych jej adresy abo telefonowe čisła tam bydlačych a jej hišće njeznatych Serbow sposrědkować. Swěrný wobdźělnik cyrkwinskih dnjow farar n. w. Jaromir Strádal z Českeje bě jako zajimawostku sto swětłowobrazow ze zańdženych třiceći cyrkwinskih dnjow sobu přinješ. Zaspěwa česku pastyrsku pěseň, kotruž bě jako džewječlětny wot džěda-pastyryja nawuknył. Hanuš Härtel z Prahi přeprašy nas na cyrkwinski dzeń w juniju a na zajězd Serbskeho busa w septembru do českeje stolicy.

Postrow w jendželskej rěči sposrědkowašaj farskej mandželskej Betty a Colin Huf z awstralskeho Tarringtona. Hač do lěta 1918 rěkaše Tarrington hišće Hochkirch, załoženy wot wupućowarjow Bukečanskeje wosady. Tež farar Rufus Pech z Canberryja so z wulkim zajimom na cyrkwinskim dnju wobdźěli. Wón je potomnik serbskich wupućowarjow z Mješic.

Mjez postrowami Kantorki ze Slepjanskim temperamentom lóštne pěsnje zaspěwachu. Wězo tež wšitcy dalši po zwučenyj wasnjny woblubowane ludowe spēwy zhromadnje zanjesechu, kotrež Handrij Wirth na elektroniskich pišćelach přewodžeše.

Helga Tejpelowa předstaji ze žonami a holcami Bukečanskeje drastoweje skupiny narodnu drastu pohórskoho kraja ewangelskich Serbowkow.

Prjedy hač so posledni džěl cyrkwinskiho dnja zahaji, postrowi tachantski farar Wito Scapan wobdźělnikow cyrkwinskiho dnja w mjenje Towarstwa Cyrila a ⇒

⇒ Metoda a přeprasy ewangelskich wěriwych na předstajenje pasionskeje hry do Chrósćic.

Městna njedosahachu, jako so na žurli farskeho domu něhdže 150 ludźi zhromadźi, zo by literarno-hudźbnemu programaj „Łódź po morju jědže naša“ z tekstami a kěrlušemi Jana Kiliana scěhowało. Wot 1834 do 1837 bě Jan Kilian pomocny předar pola fararja Michała Mjena w domjacej Bukečanskej wosadze. Po krótkim přebytku na misioniskim wustawje w Baselu sta so z fararjom w Kotecach. Tu běchu jeho najplódnije lěta: Pěsnješe kěrluše a duchowne spěwy a wuda 1846 swoju jeničku basnisku zběrku „Spěwarske wjesele“, kotrejž přida lěto pozdžišo zdžěla swojske hłosy.

Džewjeć spěwow z tuteje zběrki interpretowaše njedzelu popoždnu ze swojim přijomnym baritonom Gerald Schön, na klawěrje přewodžeše jeho mandželska Oksana Weingardt-Schön. Spěwy žolmjaču po žurli kaž žiwjenska łódź Jana Kiliana. Jeho swojowólny njeměrný duch zblíži nam Trudla Malinkowa z epizodami kritiskeho wida a wótreho słowa. Samotnosť postaji žiwjenje Jana Kiliana, kiž poda so 1854 z nimale 600 Serbami do

Na 150 připoslušarjow scěhowaše na wosadneje žurli literarno-hudźbny program z kěrlušemi Jana Kiliana, kotryž předstajichu Trudla Malinkowa (stejo), Gerald Schön (předku sedžo) a jeho mandželska Oksana Weingardt-Schön. Foto: J. Maćij

Texasa, a samotny steješe ze swojej namołwu „Serbjo, zachowajće swěru swojich wótcow rěč a wěru“. Ale tež w dalinje njenamaka samotarski konserwatiwno-luthersce zmysleny duchowny zrozumjenje a spokojenje. A tak zwosta jemu jenož nadžija w tyšnosći, „hdyž budžemy so widžeć něhdy“.

Hnući džakowachu so připoslušarjo

za jimacy a naročny program a hinak njemóžachu, hač wšěm třom stawu zaspewać. Hačrunjež w ewangelskich Serbach skerje njezwučena, bě trójna sława kaž zředka hdy tu na městnje.

Tež wšitcy dalši, kiž su duchownemu, dušinemu a čělnemu wokřewjenju na lětušim cyrkwinskim dnu přinošowali, sej wutrobny džak zaslužu. **Měrana Cušcyna**

Přeprašeni k nadžiji

Wot 17. do 19. junija běše zetkanje křesćanow w stolicy Českeje, w Praze. Zarjadowarjo běchu wšelake cyrkwy z Českeje, Pólskeje, Słowakskeje, Madžarskeje, Rakuskeje a Němskeje. Hłownu zamołwitosć při organizaciji měješe Českobratrska ewangelska cyrkej, z kotrejž mamy tež my jako ewangelscy Serbja hižo přez lětdžesatki dobre zwiski. Praske zetkanje běše nimale tajke něšto kaž cyrkwinski džen za srjedźnu a wuchodnu Europu. Na zetkanju w słowjanskej Praze běchu tež Serbja wobdžěleni, skromnje drje, ale tola we wulke zjawnosći.

Sobotu připoždnu wustupichu Slepjanske kantorki z duchownymi ludowymi spěwami a z cyklusom Slepjanskich pěsnjow na Sadowych wikach w starym měsće. Tam bě wulke jewišćo natwarjene za wšelake programy a za hłownu zhromadźinu, kotraž so wot českeje telewizije přenješe. Wokoło jewišća běchu informaciske městna najwšelakorišich cyrkwinskich zarjadow natwarjene, tak mjenowane „wiki móžnosćow“. Ze swojimi pyšnymi drastami zbudžichu kantorki skedźbnosć pola wjace stow wopytowarjow.

Sobotu wječor běchu we wjele cyrk-

wjach koncerty a druge kulturne poskitki. W Jilskej abo Āgidijowej cyrkwi dominikanskeho klóštra spěwaše chór „Naši pěwci“ pod nawodom Lydije Härtelowej duchowne spěwy wšelakich słowjanskich komponistow. Na kóncu zaklinčeštej tež serbskej spěwaj. Studentka Jiřina Marešowa zanjese z jasnym, čistym hłosom Kocorowy „Tón Knjez je mój pastyr“. Na to spěwaše chór „Wzmi mje, Knježe, pod křidła“ wot Bjarnata Krawca. Něhdže 25 spěwarkow a spěwarjow wupjelni baroknu cyrkej z nutrny spěwom. Běše pytnýc, zo wurazna melodika serbskeje spěwow spěwarjow kaž wopytowarjow hnuješe. Sylnosť chóra pokazuje so w tym, zo wustupi w Praze jenož połojca spěwarjow, dokelž wobdžěli so tamna połojca na zetkanju cyrkwinskich chórow w šwicarskim Bernje. „Naši pěwci“ su tež hižo wudali cejdeju ze spěwami Kocora a Krawca.

Njedzelu běchu po cytej Praze kemše we wšelakich rěčach. My Serbja džěchmy do Dejvic, štož je domjaca wosada Härtelowej. Hdyž zanjesechu „Twar, o moja duša“, tak zynčachu a spěwachu přítomni čěscy, słowaksy a pólsky wěriwi z nimi. Serbski superintendent postrowi wosadnych čěsće a serbsce, mjez druhim spominajo na přečela Serbow, Praskeho seniora Lanštjaka. Po kemšach běše we wosadnicy derje přihotowane zetkanje ze swačinu.

11. septembra so, da-li Bóh, w Praze-Dejvicach zaso widžimy, hdyž tam z Budyšina pojedže Serbski bus.

Jan Malink

Kantorki ze Slepoho, sup. Malink z Budyšina a Handrlj Sembdner z Drježdźan do njedzelných kemšow we wosadnicy w Praze-Dejvicach Foto: M. Hermaš

Powjazaj nad Goramsćicu abo Kak krute je Łužiske dno?

Pódltu rěčki Goramsćicy, kiž su naši prje-downicy před wjace hač 450 lětami ze Sprjewje wotbočili, zo by Picnjanske hamry (Hammerwerk) z wódnej energiju zastarała, nastachu w běhu lětstotkow wob-hospodarjene rybjaće haty. Džensa leža wone w přirodoškitnym pasmje. A blisko nich, mjez Picnjom a Choćebuzom, leži wjeska Łakoma.

„Před 30 lětami je so tu wšo brunicy dla rozsudziło. Smy 1987 wučahnyli. Džensa smy chcyli hišće raz na naše le-žownosće pohladnyć“, tak praja ludžo, kiž so při wječornym směrkanju při rěce wu-chodźuja. Džensa, to je na 15. Łakomskim swjedženju, kiž wuhotuja ludžo tamni-šeho towarstwa z modernej hudźbu, z tradicionelnej jědzu a pićom, z tworja-cym wuměštwom a druhimi rozwjesele-njami. Na nim zetkawaja so wot pjatka hač do njedźele předewšěm młodzi ludžo, ale tež starši. Tajcy, kiž čuja so zwjazani ze stwórbu Božej a kiž so prašaja, hač je trjeba, zo zezerje milina wony blečk při-rody a čłowjeskeho žiwjenja.

Byrnjež wjedro chłódne a mokre bylo, widziš něhdźe 50 stanow njedaloko hižo zrunanych a zdžěla z trawu zarosćenych gruntow, na kotrychž stejachu před krótkim hišće domčki a statoki. Dycy nimo stanow dóndžeš ke Goramsćicy. Tam mō-žeš składnostnje swjedženja łazyć po zróstnym dubje, krosnować nad rěku a na druhim boku po runje tak wysokim štomje zaso dele. Jako něhdźe džesać me-trow nad wodu bimbolu – kiwkajo na delnim powjazu, džeržo zo hornjeho, tam připinjena z wěstotnymaj štrykomaj woko-ło pasa –, mi pomocnik z tamneho brjoha přiwoła: „Pozastań raz! Z tajkeje perspek-tiwu rěčku tak spěšnje hižo njewuhladaš.“ W duchu jemu přihłosuju, potom so dale po čėńkim njekrutym podložku šmjatam.

Hdyž je mje po chwilce po powjazu ze štoma dele pušćil, přińdžemaj do roz-mołwy. „Zwotkel sy?“ „Pochadžam z Budy-šina.“ „Ach, a ja z Biskopic. To rěka, poť přečelstwa tam sydlu, ja wšak sym wot-rostl na zapadze, nětko bydlu w Ham-burgu“, praji kudžerjaty muž w zelenym overallu, na kotrymž so wuzběhujaja běle pismiki mjena přirodoškitneho towarstwa *Robin Wood*. „To potajkim k zwučowanju husto po horach krosnujeće?“, so jeho prašam. „Ně, scyła nic. Trjebamy powjazy, karabinerowe hoki a wěšte suki za wob-sadženje štomow, kiž chcedža pušćić. Pře-wodžamy tež *castory* z atomowymi wot-padkami, hdyž je trjeba“, z posměwkom doda. „Tuta hoka so mi lubi, je přewšo praktiska. Tu bych rady sobu wzať“, pře-torhnje młodženc naju rozmołwu. „Nó haj, wěš, wona je chětro droha a Berlińska policija na přiłkad nam scázany mate-rial hakle po sudniskim jednanju wróći.

15. Łakomski swjedženj wotmě so wot 10. do 12. junija w delnołužiskej wsy, kotraž so wuhla dla bórže cyle pominy. Z pućowanjom, kulturnymi předstajenjami a němsko-serbskej nutrnosću so něšto stow wopytowarjow ze wsu rozžohnowa. Foto: M. Šoćić

To mōže hač do jednoho lěta trać. Mjez-tym dyrbimy tójšto přikupować. Hinak hač wendlandska, ta nam po akcijach hnydom wšo nawróći.“

Łakomski dwór č. 8, jedyn z posle-dnich, wostanje hišće hač do kónca junija tohole lěta wobydleny. Tam přihotuje mjeztym přerjona kapala wječora swój wu-stup. Jako třeca su připowědzeni serbscy *Dezydoxy*. „Kajku rěč da rěčitať?“, praša so studentki a mje blonděrowany muski, kiž poskićuje při stejnišću mjez druhim informaciske topjena, Łakomski plakaty, brošurki wo wobswětowych prašenjach a wideokasetu najnowšeje dokumentacije *Lacoma und der Konzern*. „To je serbsce!“ Wón je tróšku njewěsty: „Pochadžam wšak z Berlina, sym tajki prawy Prusak, hač bych ja tej rěči hdy rozumil?“ Přistaja pak z krućišim hłosom, zo by sej přať, zo bych na přiłkad w Choćebuzu wšitke ho-scěncy raz wob tydžeń jenož serbsku jědź-nu kartu wupožili. Proscě, zo by so poka-zało, zo tule Serbja bydla. Haj, wězo mó-hla tež nowa uniwersitna biblioteka serbske publikacije, nowiny a časopisy kupo-wać a składować. To słuša njehladajo ma-ło pjenjz k tomu a studentska rada mó-hla tole namjetować ...

Přeni raz změje jutře Bernd Pitkunnings serbsko-němski nyšpor před protestnym wobchodženjom Łakomskich hatow. Tuta akcija za jich zdžerženje budže wjeršk swjedženja, wšako so přirodoškitarjo juri-stisce za zdžerženje hatow zasadźuja a wšitke hamtske dowolnosće hišće date njejsu. Sym wćipna, hač wobdžěla so na nim tež zastupjerjo wjednistwa *Domowiny*. Pod začišćom reprezentatiwneho fota a rozprawy w *Serbskich Nowinach* zašeho tydženja njemōžu so dowobarać myslu, zo su zastupjerjam brunicownjow do wě-steje měry přichileni. Zdobom wotměchu runje džensa popołdnju w Šiboji lětny *Džeń wotbagrowanych wsow*, hđžeš postajichu dalši wopomnjenski kamjeń a do-

pominachu w dostojnych narěčach na zhubjene wsy a na zhubjenu rěč.

Spokojom je wočiwidnje šwediska firma Vattenfall, kiž tworí radšo fakty. Fuzija do Němskeje w lěće 2003 je so za nju wupla-ćila, pisachu wóndano lokalne nowiny, wšako měješe w lěće 2004 něhdźe 650 milionow eurow čisteho dobytka. Dru-hdže čitach, zo slědži na „bjezemisijnej milinarni“, to rěka, slědži za móžnosćemi, napjelnic prózdnjeńcy, z kotrychž je so zemski plun dowudobył z papłunami spaleneje brunicy.

Kak pak dale we Łužicy? Po woli milinowych inženjerow měť so w Hamorskej milinarni nowy blok přizamknýć. Za to bychy so zhubili w brunicowej jamje někotre statoki Trjebina, Mulkec, Rowno-ho, Miłoraza a Slepoho z wjace hač 200 wobydlerjemi. Tomu je přizwolenje date. Pokupjerjo pódy su hižo po puću kaž za čas *Stareho Šymka*, kiž wopisowaše Jan Skala w powědančku z lěta 1924.

Dalši srjedzodobny scenarijo mōžeš na firmowych kartach wuwidžec ze šrafěro-waneho areala, kiž so mjenuje „Vorrang-gebiet“. Pod čornymi smužkami leža drje kompletne serbske ewangelske wsy Rowno, Mulkecy, Miłoraz a džěl Slepoho. Za jich wotbagrowanje so najskerje w lěće 2010 požadanje staji. Jeli so jemu přihłósuje, budže něhdźe 1000 serbskich a němskich Łužičanow direktnje potrjechenych.

Prašnja so mi nanuzuja kaž: Móhli potencilni pře- a wusydlency swoje doma wobchować, jelizo mjeztym politikarjo a ludžo w hamtach swój wid změnja na dobro alternatiwnych energijow? Móhlo so jich dewastaciji po lěće 2020 zadžě-wać, jelizo so zmužite napřećiwne hłosy hižo w džensnišej situaciji zesylnja? A móhli wšitcy dobyć, jelizo sami zlutniwišo, haj wobhladniwišo přetrjeba-my milinu, čoptu a materielnu luksus z plasty a elasty?

11. junija 2005

Leńka

Powěšće

„Dźíce do cyteho swěta a wučće wšitke ludy!“ rěka paslonska hra, kiž 220 lajskich hrajerjow z Chrósćanskeje wosady w juniju pjec króć na farskej zahrodźe w Chrósćicach z wulkim wuspěchom zahra. Na předstajenje njedźelu, 26. junija, běchu wuraznje tež ewangelscy přihladowarjo prošení. Štóž je tónle podawk dotal skomdźił, njech wužije poslednju skladnosć sej hru wobhladać: pjatk, 12. awgusta, w 20.00 hodź. w Chrósćicach. Foto: M. Bulank

Choćebuz. Na swojim posedźenju dnja 31. meje zaběraše so braniborska serbska rada z nowym, wot lětušeje 1. meje plaćiwym serbskim zakonjom Ewangelskeje cyrkwyje Berlin-Braniborska-šleska Hornja Łužica. Přeprošyła bě sej rada k temu někotrych zastupjerjow cyrkwyje, kiž nowy zakon předstajichu: Choćebusku generalnu superintendentku Heilgard Asmus, fararja a předsydu Spěchowanskeho towarstwa za serbsku rěč w cyrkwi Helmuta Hupaca, synodalnu Manfreda Hermaša a člonow skupiny Serbska namša Christinu Kliemowu a Měta Pernaka.

Bukecy. Wo 59. serbskim cyrkwiniskim dnju w Bukecach wozjewištej braniborska a sakska ewangelska cyrkwiniska nowina dosć wobšěrny přinošk z pjera žurnalisty Andreasa Kirschki z Łaza. „Familie ganz vorn“ rěka nastawk

w DIE KIRCHE z 12. junija a „Locker, fröhlich, sorbisch“ mjenuje so podobna rozprawa w DER SONNTAG z 19. junija.

Praha. Wosadne łopjeno ewangelskeje wosady w Praze-Dejvicach, kiž mjenuje so SOUTERRAIN, wozjewi w swojim junijskim čisle interview z předsydu SET Měrčinom Wirthom. W rozmołwje, kiž je wjedł Hanuš Härtel z Prahi, předstaji so wosebje planowany zajězd ze Serbskim busom do Prahi w lětušim septembru. Tež na dalše wobłuki džěta SET so skrótko spomni.

Slepo. W přichodnych lětach budže so brunicowa jama we Wochozach tak daloko rozšěrjeć, zo maja so tež džěle Trjebina a Slepoho wotbagrować. Jedna so předewšěm wo domy a statoki, kiž leža bóle zwonka wsow na zahonach a w holi. Potrjehene swójby maja hač do lěta 2018 swoju domiznu wopušćić a so druhdže zasydlit. Hdy a kak ma so to stać, wo tym budže so w blišim času nadrobnišo jednać.

Budyšin. „Biblija we woběmaj diktaturamaj 20. lětstotka“ rěka wustajeńca, kiž je wot 8. junija w Budyskim krajnym sudnistwje widjeć. Předstaja so wosudy křesćanow wosebje ze zapadnych kónčin Sakskeje, kiž mějachu swojeje wěry dla pod brunym abo čerwjnym politiskim systemom čerpjec. Wustajeńca je hišće hač do 10. awgusta wotewrjena.

Bukecy. Lětsa 1. septembra ma so w Bukečanskej pěstowarni založić WITAJ-skupina. 13 džěci je dotal za nju přizjewjenych, wo nje starać budže so pěstowarka Weronika Nowotnowa. Hižo před lětami bě so Budyski WITAJ-centrum prócować, w Bukecach založić tajku serbsku pěstowarsku skupinu. Tehdy Bukečenjo wo nju njerodžachu, tuž je čím bóle zwjeselace, zo so nětko dosć zajimcow za nju namaka.

Dary

W meji je so darilo 25 eurow za Pomhaj Bóh. Bóh žohnuj dar a darcicela.

Spominamy

Před 125 lětami, 16.7.1880, narodži so farar **Richard Bojc** w Budyšinje na Židowje, hdžež bě jeho nan Eduard Bojc z pjekarskim mištrom. Wón wopyta Budyski gymnazij a zloži tam 1901 maturu. Potom studowaše hač do 1905 teologiju w Lipsku. W tym času wobdžěli so runja druhim kóždy lěto na serbskim homiletiskim seminarje pola fararja Mrózaka w Hrodzišću. Po studiju džělaše lěto jako wučer na šuli w Bošecach, doniž njedósta powołanje jako pomocny duchowny do Budestec. 17.2.1907 bu w Budestecach ordinowany a wosta čas žiwjenja w tutej wosadze. Wot oktobra 1908 bě tu z druhim fararjom, dwaj lětdžesatkaj skutkowaše hromadže ze serbskim wyšim fararjom Moricom Domašku. Jako dyrbyje so farar Domaška chorosće dla 1929 na

wuměnk podać, sta so Richard Bojc z přěnim fararjom w Budestecach. W swojim žiwjenju mješe farar Bojc tójšto čezkeho njesć, wjacorych swoich swójbných dyrbyje pochować. 1929 zemrě jeho jenički syn jako 12lětny gymnazijast, 1931 zemrě mandželska. 1933 so znowa woženi, kónc wójny, w měrcu 1945, padny jeho přirodny syn. Snadž bě telko zrudoby sobu na tym wina, zo farar Bojc 1946 dušnje čezko schori. Měsacy doho njemóžeše swoje zastojnstwo wukonjeć a strowotny staw so přeco dale pohubjeńšowaše. Wosadne džělo wobstara w tym času hižo farar Gottfried Rösler, jeho pozdžiši naslědnik. W oktobru 1947 dyrbyje so Richard Bojc na wuměnk podać, 16. apryla 1948 wón w Budestecach zemrě.

Budestecy – městno skutkowanja fararja Bojca

Foto: PB-archiw

Přeprošujemy

- 03.07. 6. njedźela po swjatej Trojicy**
10.00 kemše z Božim wotkazanjom w Budyšinje w Michałskej z kemšemi za džěci (sup. Malink)
12.00 nutrnosć w serbskim rozhłosu (sup. Malink)
- 17.07. 8. njedźela po swjatej Trojicy**
08.30 kemše z Božim wotkazanjom w Poršicach (sup. Malink)
12.00 nutrnosć w serbskim rozhłosu (farar dr. Buliš)
- 31.07. 10. njedźela po swjatej Trojicy**
12.00 nutrnosć w serbskim rozhłosu (sup. Malink)
- 07.08. 11. njedźela po swjatej Trojicy**
10.00 kemše w Budyšinje w Michałskej (sup. Malink)

Pomhaj Bóh časopis ewangelskich Serbow

Wudawaćelej: Serbski wosadny zwjazk, Serbski kěrchow/Wendischer Kirchhof 1, 02625 Budyšin/Bautzen; Serbske ewangelske towarstwo z.t., Priwatny puć/Privategweg 21, 02625 Budyšin/Bautzen

Redaktorka: Trudla Malinkowa, Goethowa/Goethestraße 40, 02625 Budyšin/Bautzen (tel./fax: 0 35 91/60 07 11, e-mail: PomhajBoh@gmx.de)

Čiśc: Čiścernja DELANY tzwr w Njeswačidle
Postvertriebsnummer: F 13145

Zhotowjenje a rozšěrjenje: Ludowe nakładnistwo Domowina, Tuchmacherstr. 27, 02625 Bautzen

Přinoški a dary: Serbske ewangelske towarstwo, Konto-Nr. 1 000 083 167, Kreissparkasse Bautzen, BLZ 855 500 00

Pomhaj Bóh wuchadza mjesačne. Spěchuje so wot Załožby za serbski lud. Lětny abonement plaći 8 €.